

Sager. Denne Sag har været til Behandling siden 1872, og jeg er for mit Bedkommende tilstrækkelig oplyst. At der er andre ærede Medlemmer, Meningsfæller af mig, som kunde ønske at faae flere Oplysninger gjennem et Udvalg, og maaske at faae Noget oplyst med Hensyn til den høitærede Krigsministers Stilling og ville have disse Oplysninger samlede for at faae Lovforslaget forkastet med desto større Kraft, det er en Betragtning, som jeg meget godt kan forstaa; men jeg behøver ikke flere Oplysninger. Det gjør mig ondt, hvis mine Udtalelser ou Skraaplanet med Hensyn til Udvalget skulde være blevne misforstaaede. Jeg har ikke sigtet nogen af mine ærede Meningsfæller for med aabne Øine at ville føre den Sag ind paa et Skraaplan. Tvertimod tror jeg, at de ere ligesaa bestemte Modstandere mod Kjøbenhavns Befæstning som jeg. Men naar jeg har brugt dette Udtryk, er det kun som en Advarsel; jeg har bedt om, at man vilde se sig godt for, at ikke Udvalget skulde blive til et Skraaplan; de ere jo ikke alene i Udvalget, der sidder jo ogsaa andre Medlemmer, der muligvis kunde bringe Sagen ind i en saadan Gænge af Forhandling, der kunde gjøre, at vi ikke fik denne Betænkning frem og ikke kunde faae Sagen frem til Forkastelse. Jeg mener, at det gælder i det Hele om at sige Nei i det rette Øieblik, og dette rette Øieblik er for mig nu. Stillingen i denne Henseende er rent saglig den: Det er til dette bestemte Forslag, denne bestemte Forsvarsplan, som det er Udtryk for, at vi sige Nei. Men der er ikke noget Taktisk iøvrigt i min Afstemning. Jeg har adskillige civile og militære Venner, som kjende mig saa godt, at de vide, at jeg paa ingen Maade er Forsvarsnihilist, men at jeg tvertimod har søgt at finde positive Forslag og at sætte dem frem; men jeg mener kun det, at i Øieblikket vil det være ørkesløst at komme med saadanne Forslag. Det nuværende System maa forkastes først, inden der kan bygges Noget op. Men kommer der saadanne positive Forslag frem, skal jeg stemme derfor, fra hvilken Side de end komme; selv om den ærede Krigsminister kom med en Forsvarsplan, som udelukkede Kjøbenhavns Befæstning, men indenfor rimelige Grændser Løste Danmarks militære Opgave som neutral Stat, skulde jeg stemme derfor. Den ærede Minister har flere Gange talt om 30 Millioner Kroner; jeg skal da gjøre opmærksom paa, at den Dagsorden fra 1876 i Juni Maaned, hvor det omtales, siger udtrykkelig: „En Forsvarsplan, som udelukker Kjøbenhavns Befæstning“. Det staar der udtrykkelig i Dagsordenen, og det

hønes jeg, man har glemt i det sidste Tid, at de 30 Millioner ere knyttede til denne Betingelse.

Solstein: Jeg har ikke i Sinde at tage Ordet for at blande mig i de lange saglige og kvassfaglige Diskussioner, der ere forte fra det ærede Medlem af Regjeringens Parti mod Medlemmer af Oppositionen, thi det ligger efter min Formening ganske udenfor denne Behandlings Interesse. Jeg hævder bestemt, at en virkelig politisk, efter min Mening forstandig Behandling af Spørgsmaalet medfører, at det Saglige op sættes til anden Behandling efter først at være behandlet i et Udvalg. Jeg vil tilstaa, at jeg fra først af ansaa det Spørgsmaal, som blev reist af det ærede Medlem fra Lanqeland, for mindre bethydende, men efter at der fra forskjellige Sider er kommet Betragtninger frem, som gaa i en Retning, jeg ikke havde ventet, skal jeg med to Ord sige, hvorfor jeg tillægger den Afgjørelse, som bliver truffet nu af Thinget, en større Betydning. For det Første vil jeg sige, at jeg ser ikke rettere, end at der virkelig i at negte Overgangen til anden Behandling af det Forslag, som her ligger for nu, paa samme Maade som for Sul, hvor det var Gjenstand for Udvalgets Behandling, uden at denne Udvalgsbehandling er Thinget bekjendt, og efter at der er kommet nye Forslag til, som ikke ere behandlede i Udvalg, og som Thinget heller ikke har kunnet sætte sig ind i, ligger en Fravigelse fra den Maade, hvorpaa Forhandlingen hidtil er ført og hævdet her i Salen. Man kan nu gjerne sige, det er Forhandlingspolitikk, men der ligger efter min Formening en væsentlig Nuance dert, nemlig den, at vi ved at gaa den Vej, som her foreslaas, nemlig at negte Overgangen til anden Behandling, altsaa negte Udvalgsbehandling, give vore Modstandere et Vaaben i Hænde, om hvilket vi vide, at det bliver benyttet og er blevet benyttet, og som jeg for mit Bedkommende anser det for politisk urigtigt at give dem, nemlig det Vaaben, at der bliver sagt, at vi have afvist Forhandling. Der er ikke Tvivl om det. Jeg har set for mange uheldige Følger deraf — og er fuldstændig overbevist om disse Følgers ret alvorlige Natur undertiden, naar en saadan Misforstaaelse kan udbredes, at det er af rent politiske og ikke af saglige Grunde, at Oppositionen negter at forhandle om det nye Forslag fra Ministeriets Side — til, at jeg skulde underurdere Betydningen deraf, og det er for mig derfor en Hovedgrund til bestemt at fastholde den Fremgangsmaade; jeg har til-